Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

12. května 2021 *

„Řízení o předběžné otázce – Úmluva k provedení Schengenské dohody – Článek 54 – Listina základních práv Evropské unie – Článek 50 – Zásada *ne bis in idem* – Článek 21 SFEU – Volný pohyb osob – Red notice (červené oznámení) Interpolu – Směrnice (EU) 2016/680 – Zákonnost zpracování osobních údajů obsažených v takovémto oznámení“

Ve věci C-505/19,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Verwaltungsgericht Wiesbaden (správní soud ve Wiesbadenu, Německo) ze dne 27. června 2019, došlým Soudnímu dvoru dne 3. července 2019, v řízení

WS

proti

Bundesrepublik Deutschland,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda, R. Silva de Lapuerta, místopředsedkyně, J.-C. Bonichot, A. Arabadžev, A. Prechal, M. Ilešič, L. Bay Larsen, A. Kumin a N. Wahl, předsedové senátů, T. von Danwitz, F. Biltgen, P. G. Xuereb (zpravodaj), L. S. Rossi, I. Jarukaitis a N. Jääskinen, soudci,

generální advokát: M. Bobek,

vedoucí soudní kanceláře: M. Krausenböck, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 14. července 2020,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za WS původně S. Wolffem a J. Adamem, poté J. Adamem a S. Schomburgem, Rechtsanwälte,

– za Bundesrepublik Deutschland M. Meyerem, jakož i L. Wehle a A. Hansen, jako zmocněnci,

– za belgickou vládu původně C. Van Lul, M. Van Regemorter, M. Jacobs a C. Pochet, jakož i J.-C. Halleuxem a P.-J. De Gravem, poté M. Van Regemorter, M. Jacobs a C. Pochet, jakož i J.-C. Halleuxem a P.-J. De Gravem, jako zmocněnci,

– za českou vládu T. Machovičovou, jakož i M. Smolkem a J. Vláčilem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: němčina.

– za dánskou vládu původně J. Nymann-Lindegrenem, jakož i P. Z. L. Ngo a M. S. Wolff, poté J. Nymann-Lindegrenem a M. S. Wolf, jako zmocněnci,

– za německou vládu J. Möllerem a D. Klebsem, jako zmocněnci,

– za řeckou vládu S. Charitaki, E.-M. Mamouna a A. Magrippi, jako zmocněnkyněmi,

– za španělskou vládu L. Aguilera Ruizem, jako zmocněncem,

– za francouzskou vládu A.-L. Desjonquères a A. Daniel, jakož i D. Duboisem a T. Stehelinem, jako zmocněnci,

– za chorvatskou vládu G. Vidović Mesarek, jako zmocněnkyní,

– za nizozemskou vládu M. K. Bulterman a M. H. S. Gijzen, jako zmocněnkyněmi,

– za polskou vládu B. Majczynou, jako zmocněncem,

– za rumunskou vládu původně C.-R. Canțărem a S.-A. Purzou, jakož i E. Gane, poté E. Gane a S.-A. Purzou, jako zmocněnci,

– za finskou vládu M. Pere, jako zmocněnkyní,

– za vládu Spojeného království Z. Lavery, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s C. Knightem, barrister,

– za Evropskou komisi M. Wasmeierem, D. Nardim a H. Kranenborgem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 19. listopadu 2020,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 54 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích, podepsané v Schengenu dne 19. června 1990 a která vstoupila v platnost dne 26. března 1995 (Úř. věst. 2000, L 239, s. 19; Zvl. vyd. 19/02, s. 9, dále jen „ÚPSD“), článku 50 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), článku 21 SFEU, jakož i směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV (Úř. věst. 2016, L 119, s. 89), a zejména čl. 4 odst. 1 písm. a) a čl. 8 odst. 1 této směrnice.

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi WS a Bundesrepublik Deutschland (Spolková republika Německo), zastoupenou Bundeskriminalamt (Spolkový kriminální úřad, Německo) (dále jen „BKA“), ve věci opatření, která musí Spolková republika Německo přijmout za účelem ochrany WS před negativními důsledky, které by mohly vyplynout ze zveřejnění červeného oznámení vydaného na žádost třetího státu Mezinárodní organizací kriminální policie (Interpol) pro výkon práva WS na volný pohyb.

Právní rámec

Mezinárodní právo

Ústava Interpolu

3 Článek 2 písm. a) Ústavy Interpolu přijaté v roce 1956 ve Vídni a naposledy pozměněné v roce 2017 (dále jen „Ústava Interpolu“) uvádí, že cílem Interpolu je zejména „zajistit a prohloubit co možná nejširší vzájemnou pomoc mezi všemi úřady kriminální policie v mezích stanovených právními předpisy existujícími v různých zemích a v duchu Všeobecné deklarace lidských práv“.

4 Článek 31 této Ústavy stanoví:

„K dosažení svých cílů potřebuje [Interpol] trvalou a aktivní spolupráci svých členů, kteří by měli činit vše pro to, aby se v rámci svých pravomocí, které jsou v souladu s právními předpisy jejich zemí, aktivně podíleli na činnosti [Interpolu].“

Pravidla Interpolu pro zpracovávání osobních údajů

5 Článek 1 bod 7 pravidel Interpolu pro zpracování osobních údajů, přijatých v roce 2011 a naposledy pozměněných v roce 2019 (dále jen „pravidla Interpolu pro zpracování osobních údajů“), stanoví:

„Pro účely těchto pravidel se:

[…]

7. ‚[n]árodní ústřednou‘ rozumí jakýkoli subjekt určený zemí [která je členem Interpolu] k plnění styčných funkcí uvedených v článku 32 [Ústavy Interpolu].“

6 Článek 73 těchto pravidel, nadepsaný „Systém oznámení Interpolu“, v odstavci 1 uvádí:

„Systém oznámení Interpolu je tvořen souborem oznámení barevně odlišených podle jejich funkce a zveřejňovaných ke konkrétním účelům a zvláštních oznámení zveřejňovaných v rámci zvláštní spolupráce, jež nespadají do výše uvedených kategorií oznámení.“

7 V článku 80 uvedených pravidel, nadepsaném „Provádění oznámení“, se uvádí:

„1. Národní ústředny předají:

a) všem příslušným orgánům jejich zemí co nejdříve a v souladu s jejich vnitrostátními právními předpisy veškeré údaje obsažené v oznámeních, jež obdrží, a aktualizované informace o těchto oznámeních;

[…]“

8 Článek 82 uvedených pravidel, nadepsaný „Účel červených oznámení“, uvádí:

„Červená oznámení se zveřejňují na žádost národní ústředny nebo mezinárodní instituce s pravomocemi v oblasti vyšetřování a trestního stíhání za účelem vypátrání [hledané] osoby a jejího zadržení, zatčení nebo omezení pohybu pro účely vydání, předání nebo jiného obdobného zákonného opatření.“

9 Článek 83 pravidel Interpolu pro zpracování osobních údajů, nadepsaný „Zvláštní podmínky pro zveřejňování červených oznámení“, v odst. 2 písm. b) stanoví, že červené oznámení může být zveřejněno pouze tehdy, pokud byly předloženy dostatečné právní důkazy, včetně odkazu na platný zatýkací rozkaz nebo na soudní rozhodnutí se stejným účinkem.

10 Článek 87 těchto pravidel, nadepsaný „Opatření přijímaná v případě vypátrání hledané osoby“, stanoví:

„Po vypátrání osoby, na kterou se vztahuje červené oznámení, se přijmou následující opatření:

a) Země, ve které byla hledaná osoba vypátrána:
   i. neprodleně informuje národní ústřednu nebo mezinárodní subjekt, které o vypátrání požádaly, a generální sekretariát o skutečnosti, že hledaná osoba byla vypátrána – s výhradou omezení vyplývajících z vnitrostátního práva a platných mezinárodních smluv;
   ii. přijme všechna další opatření přípustná podle vnitrostátního práva a platných mezinárodních smluv, jako je předběžné zadržení hledané osoby nebo sledování či omezení jejího pohybu.“

b) Národní ústředna nebo mezinárodní subjekt, které o vypátrání požádaly, jednají neprodleně poté, co byly informovány, že hledaná osoba byla vypátrána v jiné zemi, a zejména zajistí rychlé předání údajů a dokladů na žádost země, ve které byla dotyčná osoba vypátrána, nebo generálního sekretariátu, a to ve lhůtách stanovených pro tento konkrétní případ.

[…]“ *(neoficiální překlad)*

Unijní právo

ÚPSD

11 Článek 54 ÚPSD, který je zařazen v její hlavě III kapitole 3 nadepsané „Zákaz dvojího trestu“, stanoví:

„Osoba, která byla pravomocně odsouzena jednou smluvní stranou, nesmí být pro tentýž čin stíhána druhou smluvní stranou za předpokladu, že v případě odsouzení již byla vykonána nebo je právě vykonávána sankce, nebo podle práva smluvní strany, ve které byl rozsudek vynesen, již nemůže být vykonána.“

12 Článek 57 odst. 1 a odst. 2 ÚPSD zní:

„1. Je-li osoba smluvní stranou obviněna z trestného činu a mají-li příslušné orgány této smluvní strany důvod domnívat se, že obvinění se týká téhož trestného činu, za který již dotyčná osoba byla druhou smluvní stranou pravomocně odsouzena, vyžádají si, považují-li to za nutné, u příslušných orgánů smluvní strany, na jejímž území bylo rozhodnutí vydáno, související informace.

2. Vyžádané informace jsou poskytnuty co nejdříve a přihlédne se k nim při rozhodování o dalším pokračování řízení.“

Dohoda o vydávání mezi Evropskou unií a Spojenými státy americkými

13 Dohoda o vydávání mezi Evropskou unií a Spojenými státy americkými ze dne 25. června 2003 (Úř. věst. 2003, L 181, s. 27; Zvl. vyd. 19/06, s. 161, dále jen „dohoda mezi EU a USA“) nestanoví, s výjimkou jejího článku 13 týkajícího se trestu smrti, zvláštní důvody pro odmítnutí vydání.

14 Článek 17 této dohody, nadepsaný „Neuplatňování odchylek“, stanoví:

„1. Tato dohoda se použije, aniž je dotčeno uplatnění důvodů k zamítnutí dožádaným státem [ve] věcech, které tato dohoda neupravuje, ale které vyplývají z platné dvoustranné smlouvy o vydávání mezi příslušným členským státem a Spojenými státy americkými.

2. Mohou-li být ústavní zásady dožádaného státu nebo pravomocná soudní rozhodnutí pro něj závazná překážkou plnění jeho závazků při vydávání a neupravuje-li řešení této věci tato dohoda ani použitelná dvoustranná smlouva, zahájí dožádaný a dožadující stát konzultace.“

Směrnice 2016/680

15 Body 2, 25 a 64 odůvodnění směrnice 2016/680 uvádějí:

„(2) Zásady a pravidla ochrany fyzických osob v souvislosti se zpracováním jejich osobních údajů by bez ohledu na jejich státní příslušnost nebo bydliště měly respektovat jejich základní práva a svobody, zejména právo na ochranu osobních údajů. Cílem této směrnice je přispět k dotvoření prostoru svobody, bezpečnosti a práva.

[…]

(25) Všechny členské státy jsou členy [Interpolu]. Aby Interpol mohl plnit své poslání, přijímá, ukládá a šíří osobní údaje s cílem napomáhat příslušným orgánům při prevenci a potírání mezinárodní trestné činnosti. Je proto vhodné posilovat spolupráci mezi Unií a Interpolem podporou efektivní výměny osobních údajů za současného zajištění respektování základních práv a svobod, pokud jde o automatizované zpracování osobních údajů. Při předávání osobních údajů z Unie Interpolu a do zemí, které mají zástupce u Interpolu, by se měla použít tato směrnice, zejména ustanovení o mezinárodním předávání údajů. […]

[…]

(64) Členské státy by měly zajistit, aby se předání údajů do třetí země nebo mezinárodní organizaci uskutečnilo jen tehdy, je-li to nezbytné za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, včetně ochrany před hrozbami pro veřejnou bezpečnost a jejich předcházení, a je-li správce v dané třetí zemi nebo v mezinárodní organizaci příslušným orgánem ve smyslu této směrnice. […] Takové předání může být provedeno v případech, kdy [Evropská komise] rozhodla, že daná třetí země nebo mezinárodní organizace zajišťuje odpovídající úroveň ochrany, kdy byly poskytnuty vhodné záruky nebo kdy se uplatní výjimky stanovené pro specifické situace. Pokud jsou osobní údaje předávány z Unie správcům, zpracovatelům nebo jiným příjemcům ve třetích zemích nebo v mezinárodních organizacích, neměla by být úroveň ochrany fyzických osob poskytovaná v Unii touto směrnicí znehodnocena, a to ani v případech dalšího předání osobních údajů ze třetí země nebo mezinárodní organizace správcům nebo zpracovatelům ve stejné nebo jiné třetí zemi nebo mezinárodní organizaci.“

16 Článek 1 odst. 1 této směrnice stanoví:

„Tato směrnice stanoví pravidla týkající se ochrany fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, včetně ochrany před hrozbami pro veřejnou bezpečnost a jejich předcházení.“

17 Podle čl. 2 odst. 1 uvedené směrnice se tato směrnice „vztahuje na zpracování osobních údajů příslušnými orgány pro účely uvedené v čl. 1 odst. 1“.

18 Článek 3 body 2 a 7 téže směrnice stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumějí:

[…]

2. ‚zpracováním‘ jakákoliv operace nebo soubor operací s osobními údaji nebo soubory osobních údajů, který je prováděn pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromáždění, zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení;

[…]

7. ‚příslušným orgánem‘:
   a) jakýkoliv orgán veřejné moci příslušný k prevenci, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů či výkonu trestů, včetně ochrany před hrozbami pro veřejnou bezpečnost a jejich předcházení; nebo
   b) jakýkoliv jiný orgán nebo subjekt pověřený právem členského státu plnit veřejnou funkci a vykonávat veřejnou moc pro účely prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů či výkonu trestů, včetně ochrany před hrozbami pro veřejnou bezpečnost a jejich předcházení.“

19 Článek 4 směrnice 2016/680, nadepsaný „Zásady zpracování osobních údajů“, uvádí:

„1. Členské státy zajistí, aby byly osobní údaje:

a) zpracovávány zákonným a korektním způsobem;

b) shromažďovány pro určité, výslovně vyjádřené a legitimní účely a nebyly zpracovávány způsobem, který je s těmito účely neslučitelný;

c) přiměřené, relevantní a omezené na nezbytný rozsah ve vztahu k účelům, pro které jsou zpracovávány;

[…]“

20 Článek 7 této směrnice, nadepsaný „Rozlišování mezi osobními údaji a ověřování jejich kvality“, v odstavci 3 stanoví:

„Zjistí-li se, že došlo k předání nesprávných osobních údajů nebo že údaje byly předány protiprávně, musí o tom být příjemce neprodleně vyrozuměn. V takovém případě musí být osobní údaje opraveny nebo vymazány nebo být omezeno zpracování v souladu s článkem 16.“

21 Článek 8 uvedené směrnice, nadepsaný „Zákonnost zpracování“, stanoví:

„1. Členské státy stanoví, že zpracování je zákonné, pouze pokud je nezbytné ke splnění úkolu prováděného příslušným orgánem pro účely stanovené v čl. 1 odst. 1 a v rozsahu nezbytném pro tyto účely a pokud má základ v právu Unie nebo členského státu.

2. Právo členského státu upravující zpracování v oblasti působnosti této směrnice stanoví alespoň cíle zpracování, osobní údaje, jež mají být zpracovány, a účely zpracování.“

22 Článek 16 téže směrnice, nadepsaný „Právo na opravu nebo výmaz osobních údajů a omezení zpracování“, v odstavci 2 uvádí:

„Členské státy vyžadují po správci, aby vymazal osobní údaje bez zbytečného odkladu, a stanoví právo subjektu údajů požadovat po správci, aby bez zbytečného odkladu vymazal osobní údaje, které se ho týkají, jestliže zpracování porušuje předpisy přijaté na základě článku 4, 8 nebo 10 nebo jestliže osobní údaje musí být vymazány ke splnění právní povinnosti správce.“

23 Kapitola V směrnice 2016/680, nadepsaná „Předávání osobních údajů do třetích zemí nebo mezinárodním organizacím“, obsahuje články 35 až 40 a upravuje zejména podmínky, za kterých mohou být osobní údaje předávány do třetích zemí nebo mezinárodním organizacím.

24 Článek 36 této směrnice, nadepsaný „Předání založené na rozhodnutí o odpovídající ochraně“, v odstavci 1 stanoví, že členské státy stanoví, že se předání osobních údajů do určité třetí země nebo určité mezinárodní organizaci může uskutečnit, jestliže Komise rozhodla, že tato třetí země, určité území nebo jedno či více konkrétních odvětví v této třetí zemi nebo tato mezinárodní organizace zajišťují odpovídající úroveň ochrany.

25 Článek 37 uvedené směrnice, nadepsaný „Předání založené na vhodných zárukách“, v odstavci 1 uvádí, že jestliže neexistuje takovéto rozhodnutí, stanoví členské státy, že se předání osobních údajů do třetí země nebo mezinárodní organizaci může uskutečnit, pokud byly právně závazným nástrojem poskytnuty vhodné záruky ve vztahu k ochraně osobních údajů nebo pokud správce posoudil všechny okolnosti daného předání osobních údajů a dospěl k závěru, že ve vztahu k ochraně osobních údajů existují vhodné záruky.

26 Článek 40 téže směrnice, nadepsaný „Mezinárodní spolupráce v zájmu ochrany osobních údajů“, stanoví, že ve vztahu ke třetím zemím a mezinárodním organizacím podniknou Komise a členské státy vhodné kroky zejména za účelem rozvoje mechanismů pro mezinárodní spolupráci, aby se usnadnilo účinné vymáhání právních předpisů na ochranu osobních údajů a poskytování vzájemné pomoci na mezinárodní úrovni při vymáhání těchto právních předpisů.

Německé právo

27 Ustanovení § 153a odst. 1 Strafprozessordnung (trestní řád, dále jen „StPO“) stanoví, že v případě trestných činů, za které lze uložit pokutu nebo trest odnětí svobody s dolní hranicí trestní sazby pod jeden rok, může německé státní zastupitelství zpravidla se souhlasem soudu příslušného k zahájení hlavního líčení a se souhlasem osoby, proti níž se trestní řízení vede, podmíněně zastavit trestní stíhání a současně uložit této osobě povinnost splnit určité podmínky a příkazy, jako je například zaplacení peněžité částky na dobročinné účely nebo do státní pokladny, pokud v důsledku těchto opatření zanikne veřejný zájem na vedení trestního řízení a pokud takovému postupu nebrání závažnost spáchaného trestného činu. Tentýž článek stanoví, že pokud osoba, proti níž se trestní řízení vede, uvedené podmínky a příkazy splní, nelze dotčené jednání již stíhat jako trestný čin ve smyslu tohoto ustanovení.

28 Podle § 3 odst. 1 Gesetz über das Bundeskriminalamt und die Zusammenarbeit des Bundes und der Länder in kriminalpolizeilichen Angelegenheiten (zákon o Spolkovém kriminálním úřadu a spolupráci mezi spolkovým státem a spolkovými zeměmi v oblasti kriminální policie) ze dne 1. června 2017 (BGBl. 2017 I, s. 1354) je BKA národní ústřednou Spolkové republiky Německo pro spolupráci s Interpolem.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

29 V roce 2012 zveřejnil Interpol na žádost příslušných orgánů Spojených států amerických červené oznámení vydané na WS (dále jen „červené oznámení vztahující se na WS“), německého státního příslušníka, za účelem jeho vypátrání a zadržení, zatčení nebo omezení jeho pohybu za účelem jeho případného vydání do Spojených států. Toto červené oznámení bylo zveřejněno na základě zatýkacího rozkazu vydaného příslušnými orgány Spojených států amerických, který se týkal zejména obvinění WS z korupce.

30 Podle předkládajícího soudu, Verwaltungsgericht Wiesbaden (administrativní soud ve Wiesbadenu, Německo), Staatsanwaltschaft München I (státní zastupitelství Mnichov I, Německo) zahájilo již před zveřejněním uvedeného oznámení vyšetřování WS pro tytéž činy, jako jsou ty uvedené v červeném oznámení. Toto vyšetřování bylo poté, co WS zaplatil peněžitou částku v souladu s § 153a odst. 1 StPO, zastaveno rozhodnutím ze dne 27. ledna 2010. Podle předkládajícího soudu bylo tedy trestní stíhání z důvodu činů, o které jde v původním řízení, v Německu zastaveno.

31 V roce 2013 po výměně korespondence s WS dosáhl BKA toho, že Interpol připojil k červenému oznámení vztahujícímu se na WS dodatek, podle kterého má BKA za to, že se na činy uvedené v tomto oznámení vztahuje zásada *ne bis in idem*, podle níž nikdo nemůže být dvakrát stíhán za stejný trestný čin.

32 V roce 2017 podal WS k předkládajícímu soudu žalobu proti Spolkové republice Německo, která je zastoupena BKA. WS navrhoval, aby bylo tomuto členskému státu nařízeno přijmout veškerá opatření nezbytná ke zrušení uvedeného červeného oznámení. Podle WS brání existence červeného oznámení, které se na něj vztahuje, tomu, aby se přemístil do jiného členského státu nebo do jiného státu, který je smluvní stranou dohody mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích, podepsané v Schengenu dne 14. června 1985 (Úř. věst. 2000, L 239, s. 13; Zvl. vyd. 19/02, s. 3) (dále jen „smluvní stát“), než je Spolková republika Německo, aniž by hrozilo jeho zatčení, neboť po zveřejnění tohoto oznámení zapsaly členské státy a smluvní státy jeho jméno do vnitrostátních souborů údajů. Podle WS je tato situace v rozporu s článkem 54 ÚPSD a článkem 21 SFEU a jakékoli zpracování osobních údajů, které se ho týkají a jsou uvedeny ve zmíněném červeném oznámení, ze strany orgánů členských států je proto porušením ustanovení směrnice 2016/680.

33 Předkládající soud poznamenává, že se zpracování osobních údajů obsažených v červeném oznámení vydaném Interpolem řídí čl. 4 odst. 1 a čl. 8 odst. 1 směrnice 2016/680. Z posledně zmíněného ustanovení přitom vyplývá, že zpracování je zákonné pouze v rozsahu nezbytném ke splnění úkolu prováděného příslušným orgánem pro účely stanovené v čl. 1 odst. 1 této směrnice, a pokud má základ v právu Unie nebo členského státu. V projednávané věci by tedy zpracování osobních údajů týkajících se WS obsažených v červeném oznámení, které se na něj vztahuje, mohlo být zákonné pouze tehdy, pokud by bylo v souladu s článkem 54 ÚPSD, vykládaným ve spojení s článkem 50 Listiny a článkem 21 SFEU.

34 Z ustálené judikatury přitom vyplývá, že cílem zásady *ne bis in idem* zakotvené v článku 50 Listiny a v článku 54 ÚPSD je zabránit v prostoru svobody, bezpečnosti a práva stanoveném v čl. 3 odst. 2 SEU tomu, aby osoba pravomocně odsouzená v jednom členském státě nebo ve smluvním státě byla při výkonu svého práva na volný pohyb stíhána za tentýž čin, pro který byla pravomocně odsouzena v jiném členském státě nebo v jiném smluvním státě.

35 Z judikatury Soudního dvora mimoto vyplývá, že článek 21 SFEU je použitelný v oblasti vydávání i ve vztazích mezi členským státem a třetím státem. Podle předkládajícího soudu by tomu tak mělo být i v případě, kdy taková mezinárodní organizace, jako je Interpol, jedná jako zprostředkovatel, když na žádost třetího státu zveřejní červené oznámení směřující k zatčení osoby nebo omezení jejího pohybu za účelem jejího vydání do tohoto třetího státu. Pouze takovýto výklad působnosti článku 21 SFEU by

umožnil odstranit překážky volnému pohybu občanů Unie, které vyplývají z rizika vydání do třetího státu poté, co pobývali v jiném členském státě, než je členský stát jejich původu, které by bylo protiprávní, jelikož by se zakládalo na obvinění, které by vzhledem k zákazu dvojího trestu za tentýž čin bylo v rozporu s unijním právem.

36 Podle předkládajícího soudu představuje zanesení osobních údajů obsažených v červeném oznámení vydaném Interpolem do vnitrostátních souborů údajů zpracování osobních údajů ve smyslu čl. 2 odst. 1 směrnice 2016/680, vykládaného ve spojení s čl. 1 odst. 1 této směrnice. Je-li přitom zpracování osobních údajů obsažených v takovémto oznámení zákonné pouze tehdy, pokud je v souladu s článkem 54 ÚPSD, vykládaným ve spojení s článkem 50 Listiny a článkem 21 SFEU, měla by tedy oznámení o hledané osobě zaznamenaná v souborech údajů členských států po zveřejnění uvedeného oznámení být v případě, že uvedené zacházení není v souladu s článkem 54 ÚPSD, vykládaným ve spojení s článkem 50 Listiny a čl. 21 odst. 1 SFEU, vymazána v souladu s čl. 7 odst. 3 a článkem 16 směrnice 2016/680.

37 Předkládající soud uvádí, že Komise a členské státy zřejmě nevyužily, pokud jde o Interpol, možnosti nabízené článkem 40 směrnice 2016/680 přijmout pravidla o mezinárodní spolupráci v oblasti ochrany osobních údajů ve vztahu ke třetím zemím a mezinárodním organizacím. Kromě toho se články 36 a 37 této směrnice týkají pouze předání osobních údajů Interpolu, a nikoli předání takovýchto údajů Interpolem členským státům. Podle předkládajícího soudu tedy uvedená směrnice obsahuje právní mezeru, kterou je třeba vyplnit. Skutečnost, že Interpol předává členským státům osobní údaje obsažené v jeho červených oznámeních, navzdory uplatnění zásady *ne bis in idem* na činy uvedené v těchto oznámeních, a nedbá na to, aby tyto údaje byly neprodleně vymazány, pokud je zpracování těchto údajů nezákonné, vyvolává závažné otázky ohledně spolehlivosti této organizace v oblasti ochrany osobních údajů.

38 Podle předkládajícího soudu závisí tedy výsledek sporu v původním řízení na výkladu článku 54 ÚPSD, článku 50 Listiny, čl. 21 odst. 1 SFEU, jakož i ustanovení směrnice 2016/680. V případě, že by se v projednávané věci uplatnila zásada *ne bis in idem*, což by vedlo k tomu, že by pokračování v zobrazování oznámení o hledané osobě týkajícího se WS, jež bylo vydáno třetím státem a předáno prostřednictvím červeného oznámení Interpolu, ve vnitrostátních souborech údajů bylo protiprávní, nebylo by členským státům dovoleno provádět zpracování osobních údajů uvedených v tomto oznámení. Oznámení o hledané osobě týkající se WS a zaznamenaná do souborů údajů členských států po zveřejnění uvedeného červeného oznámení by proto měla být vymazána, čímž by byl WS zajištěn výkon jeho svobody pohybu v Unii a v schengenském prostoru.

39 Za těchto podmínek se Verwaltungsgericht Wiesbaden (správní soud ve Wiesbadenu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Má se článek 54 [ÚPSD] ve spojení s článkem 50 [Listiny] vykládat tak, že je ve všech [smluvních státech] zakázáno již samotné zahájení trestního řízení pro tentýž čin, pokud německé státní zastupitelství poté, co obviněný splnil určité povinnosti, a zejména zaplatil určitou peněžitou částku stanovenou státním zastupitelstvím, zastaví zahájené trestní řízení?

2) Zakazuje čl. 21 odst. 1 SFEU členským státům, aby vyhověly žádostem o zadržení, které podaly třetí země prostřednictvím mezinárodní organizace, jako je [Interpol], pokud je osoba, které se žádost týká, občanem Evropské unie a členský stát, jehož je tato osoba státním příslušníkem, informoval mezinárodní organizaci, a tím také ostatní členské státy, o pochybnostech ohledně souladu této žádosti o zadržení se zákazem dvojího trestu?

3) Brání čl. 21 odst. 1 SFEU samotnému zahájení trestních řízení a předběžnému zadržení v členských státech, jejichž není dotčená osoba státním příslušníkem, pokud je toto zahájení v rozporu se zákazem dvojího trestu?

4) Mají se čl. 4 odst. 1 písm. a) a čl. 8 odst. 1 směrnice 2016/680 ve spojení s článkem 54 ÚPSD a článkem 50 Listiny vykládat tak, že členské státy jsou povinny přijmout takovou právní úpravu, která zajistí, že *red notices* vydaná Interpolem, která mají vést k dalšímu trestnímu řízení, nesmějí být v žádném [smluvním státě] dále zpracovávána, pokud předchozí řízení má za následek zastavení trestního stíhání s konečnou platností?

5) Má mezinárodní organizace jako Interpol odpovídající úroveň ochrany údajů, jestliže nebylo vydáno rozhodnutí o odpovídající ochraně podle článku 36 směrnice 2016/680 nebo neexistují vhodné záruky podle článku 37 této směrnice?

6) Smí členské státy dále zpracovávat údaje, které nechaly třetí země zapsat do oznámení o hledané osobě („*red notice*“) vydaného Interpolem, jen tehdy, pokud třetí země s oznámením o hledané osobě spojí žádost o zadržení a vydání a požádá o provedení zadržení, které není v rozporu s evropským právem, zejména se zákazem dvojího trestu?“

Řízení před Soudním dvorem

40 Předkládající soud požádal, aby Soudní dvůr projednal tuto žádost o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení o předběžné otázce podle článku 107 jednacího řádu Soudního dvora.

41 Dne 12. července 2019 Soudní dvůr, který zejména shledal, že WS nebyl ve vazbě, na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta rozhodl, že není důvodné této žádosti vyhovět.

K předběžným otázkám

K přípustnosti

42 Několik zúčastněných, kteří předložili písemná vyjádření nebo se zúčastnili jednání před Soudním dvorem, zpochybnilo přípustnost žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce nebo některých otázek položených předkládajícím soudem.

43 Zaprvé belgická vláda v podstatě tvrdí, že předkládající soud s dostatečnou přesností nevymezuje předmět sporu v původním řízení ani relevantní skutkové okolnosti a nevysvětluje důvody, které jej vedly k tomu, aby si kladl otázky ohledně výkladu ustanovení unijního práva uvedených v předkládacím rozhodnutí, což je v rozporu s požadavky stanovenými v čl. 94 písm. a) a c) jednacího řádu.

44 Zadruhé řecká vláda tvrdí, že z předkládacího rozhodnutí nevyplývá, že WS využil svého práva volného pohybu na základě článku 21 SFEU, takže otázka, zda bylo toto právo porušeno, je hypotetická. Z předkládacího rozhodnutí nevyplývá ani to, že by osobní údaje týkající se WS uvedené v červeném oznámení, které se na něj vztahuje, byly zaznamenány do souborů údajů členských států po pravděpodobném předání tohoto oznámení Interpolem příslušným orgánům členských států Interpolu.

45 Zatřetí podle Spolkové republiky Německo, německé vlády a české vlády mají otázky položené předkládajícím soudem čistě hypotetickou povahu, jelikož nemají žádný vztah ke sporu v původním řízení mezi WS a Spolkovou republikou Německo. Tyto otázky se totiž týkají výlučně povinností, které by měly jiné členské státy než Spolková republika Německo.

46 Začtvrté belgická, česká, německá a nizozemská vláda poukazují na to, že předkládající soud jakožto německý soud nemá pravomoc rozhodnout o tom, jak musí jiné členské státy než Spolková republika Německo jednat či nejednat ve vztahu k WS.

47 Zapáté belgická a česká vláda, jakož i Komise tvrdí, že pátá otázka týkající se úrovně ochrany osobních údajů zajišťované Interpolem je nepřípustná z důvodu, že se týká hypotetické situace.

48 Konečně zašesté Spolková republika Německo, belgická, německá a španělská vláda, jakož i vláda Spojeného království mají za to, že každopádně poté, co Interpol dne 5. září 2019 zrušil červené oznámení vztahující se na WS, se předběžné otázky staly bezpředmětnými, a jsou tedy nepřípustné.

49 Je nutno připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora přiznává článek 267 SFEU vnitrostátním soudům co nejširší možnost obrátit se na Soudní dvůr, mají-li za to, že věc, kterou projednávají, vyvolává otázky vyžadující mimo jiné výklad ustanovení unijního práva nezbytných pro vyřešení sporu, který jim byl předložen, a že této možnosti mohou využít v jakémkoli okamžiku řízení, který považují za vhodný (rozsudek ze dne 26. června 2019, Addiko Bank, C-407/18, EU:C:2019:537, bod 35 a citovaná judikatura).

50 Soudní dvůr stejně tak opakovaně připomněl, že se na otázky týkající se unijního práva položené vnitrostátními soudy vztahuje domněnka relevance. Soudní dvůr smí rozhodnutí o takových otázkách tudíž odmítnout pouze tehdy, pokud je zjevné, že žádaný výklad unijní normy nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také pokud Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (rozsudky ze dne 10. prosince 2018, Wightman a další, C-621/18, EU:C:2018:999, bod 27 a citovaná judikatura, a ze dne 26. června 2019, Addiko Bank, C-407/18, EU:C:2019:537, bod 36).

51 Pokud jde o přípustnost žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, je zaprvé třeba připomenout, že z čl. 94 písm. a) a c) jednacího řádu vyplývá, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce musí kromě znění otázek položených Soudnímu dvoru obsahovat zejména stručné vylíčení předmětu sporu, jakož i rozhodných skutečností tak, jak byly zjištěny předkládajícím soudem, nebo alespoň vylíčení skutkových okolností, na kterých jsou otázky založeny, a uvedení důvodů, na základě kterých má předkládající soud pochybnosti o výkladu nebo platnosti určitých ustanovení práva Unie, jakož i vztah, který spatřuje mezi těmito ustanoveními a vnitrostátními právními předpisy použitelnými ve sporu v původním řízení.

52 V projednávané věci žádost o rozhodnutí o předběžné otázce splňuje podmínky stanovené tímto ustanovením. Tato žádost totiž poskytuje, byť stručně, nezbytná upřesnění ohledně rozhodných skutečností a předmětu sporu v původním řízení, kterými jsou jednak překážka vyplývající podle názoru předkládajícího soudu ze zveřejnění červeného oznámení vztahujícího se na WS a ze zápisu osobních údajů, které se jej týkají a jsou uvedeny v tomto oznámení, do vnitrostátních souborů údajů pro volný pohyb WS v jiných členských státech a smluvních státech než ve Spolkové republice Německo a jednak úsilí vynaložené WS na odstranění této překážky prostřednictvím žaloby podané proti posledně zmíněnému členskému státu. Předkládající soud mimoto upřesnil – jak bylo uvedeno v bodě 37 tohoto rozsudku – důvody, které jej vedly k předložení žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce Soudnímu dvoru, a vztah, který podle něj existuje mezi ustanoveními unijního práva uvedenými v této žádosti a sporem v původním řízení.

53 Je ostatně třeba uvést, že všichni zúčastnění, kteří se účastnili řízení před Soudním dvorem, mohli užitečně předložit svá vyjádření k otázkám položeným předkládajícím soudem s ohledem na rozhodné skutečnosti a předmět sporu v původním řízení, jak jsou popsány v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce.

54 Zadruhé skutečnost, že ze žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že WS podle všeho po zveřejnění červeného oznámení, které se na něj vztahuje, nevyužil svého práva na volný pohyb podle čl. 21 odst. 1 SFEU, neznamená, že problém, kterého se týká tato žádost, je hypotetický. Z údajů poskytnutých předkládajícím soudem totiž vyplývá, že WS podal žalobu projednávanou tímto soudem

právě za účelem vytvoření podmínek nezbytných k tomu, aby mohl využít svého práva volného pohybu, aniž by byl vystaven riziku, že z důvodu existence uvedeného oznámení bude zatčen v členském státě, do kterého si přeje vycestovat.

55 Pokud jde dále o směrnici 2016/680, i když je pravda, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce neodkazuje na důkazy, které by dokládaly, že osobní údaje týkající se WS obsažené v červeném oznámení, které se na něj vztahuje, byly po zveřejnění tohoto oznámení Interpolem skutečně zaznamenány v souborech údajů jiných členských států než Spolkové republiky Německo, je nicméně třeba podotknout, že není myslitelné, aby členské státy Interpolu, k nimž patří všechny členské státy a všechny smluvní státy, mohly ohledně osob, které jsou hledanými na základě červeného oznámení Interpolu, splnit povinnost „neustálé a aktivní spolupráce“ s touto organizací, jež je zakotvena v článku 31 Ústavy Interpolu, aniž by do svých souborů údajů zaznamenaly osobní údaje týkající se těchto osob, jež jsou uvedeny v takovémto oznámení, ledaže by existovaly pádné důvody k jejich nezaznamenání.

56 Kromě toho z článku 80 pravidel Interpolu pro zpracování osobních údajů vyplývá, že zveřejní-li Interpol červené oznámení, předají národní ústředny členských států této organizace všem příslušným orgánům jejich členského státu veškeré údaje obsažené v takovémto oznámení, včetně osobních údajů osoby, na kterou se toto oznámení vztahuje. Žádný z poznatků dostupných Soudnímu dvoru přitom nevyvolává pochybnosti o tom, že k takovému předání v členských státech došlo, pokud jde o osobní údaje týkající se WS uvedené v červeném oznámení, které se na něj vztahuje.

57 Zatřetí skutečnost, že se předběžné otázky týkají výlučně povinností, které mají jiné členské státy a smluvní státy než Spolková republika Německo, neznamená, že tyto otázky nemají žádný vztah ke sporu v původním řízení. Ačkoli se totiž tento spor týká údajné povinnosti Spolkové republiky Německo, a tudíž i německých orgánů chránit WS před negativními důsledky, které by mohly vyplývat z červeného oznámení Interpolu, které se vztahuje na dotyčného, pro výkon jeho práva volného pohybu, existence a rozsah této povinnosti mohou záviset na případných povinnostech, které jsou uloženy členským státům a smluvním státům, pokud jde o osobu, na kterou se vztahuje červené oznámení Interpolu, v situaci, kdy lze uplatnit zásadu *ne bis in idem*, včetně toho, kdy jde o zpracování osobních údajů obsažených v takovémto oznámení ve smyslu směrnice 2016/680.

58 Začtvrté vzhledem k tomu, že jak vyplývá z předchozího bodu, směřuje žaloba v původním řízení výlučně proti Spolkové republice Německo, a tudíž proti příslušným německým orgánům, nemůže být přípustnost žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce zpochybněna z důvodu, že předkládající soud nemá pravomoc rozhodovat o povinnostech orgánů jiných členských států. Tento soud totiž bude muset v rámci sporu v původním řízení rozhodnout pouze o povinnostech Spolkové republiky Německo a německých orgánů.

59 V poslední řadě zapáté je třeba uvést, že je sice pravda, že po zrušení červeného oznámení vztahujícího se na WS, k němuž došlo dne 5. září 2019, ze strany Interpolu zanikla překážka, kterou mohlo toto oznámení představovat pro volný pohyb WS, avšak je třeba podotknout, že předkládající soud informoval Soudní dvůr ve své odpovědi ze dne 11. listopadu 2019 na otázku položenou Soudním dvorem ohledně možných důsledků tohoto zrušení pro žádost o rozhodnutí o předběžné otázce o tom, že WS projevil záměr upravit svou žalobu v tom smyslu, že se bude jednat o žalobu na určení *(Feststellungsklage)*, s cílem nyní navrhnout, aby byla určena povinnost Spolkové republiky Německo přijmout veškerá nezbytná opatření k tomu, aby se zamezilo tomu, že Interpol zveřejní případné nové červené oznámení týkající se týchž činů, jako jsou ty uvedené v červeném oznámení vztahujícím se WS, a dále k tomu, aby v případě, že by Interpol případné nové červené oznámení zveřejnil, bylo toto oznámení vymazáno. Předkládající soud upřesňuje, že by bylo též možné vyložit návrhová žádání obsažená v žalobě v původním řízení v tom smyslu, že se nyní jedná o žalobu na určení protiprávnosti *(Fortsetzungsfeststellungsklage)*.

60 V tomto ohledu předkládající soud rovněž upřesnil, že se spor v původním řízení nestal bezpředmětným a v případě obou žalob uvedených v předchozím bodě je odpověď na otázky, které pokládá, nadále nezbytná pro vyřešení tohoto sporu.

61 V tomto ohledu je přitom třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora je v rámci spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy zavedené článkem 267 SFEU věcí pouze vnitrostátního soudu, kterému byl spor předložen a jenž musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, aby s ohledem na konkrétní okolnosti věci posoudil nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání svého rozsudku (viz rozsudek ze dne 26. října 2017, Argenta Spaarbank, C-39/16, EU:C:2017:813, bod 37 a citovaná judikatura).

62 Pokud jde o přípustnost jednotlivých předběžných otázek, je třeba uvést, že pokud jde o první až čtvrtou otázku a šestou otázku, není s ohledem na úvahy uvedené předkládajícím soudem zjevné, že výklad unijního práva požadovaný tímto soudem nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení ve stadiu, v němž se spor nachází po zrušení červeného oznámení vztahujícího se na WS, k němuž došlo dne 5. září 2019, ani že se problém, kterého se týká žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, stal po tomto zrušení hypotetickým.

63 Z toho vyplývá, že první až čtvrtá otázka a šestá otázka musí být považovány za přípustné.

64 Jinak je tomu u páté otázky. Podstatou této otázky předkládajícího soudu totiž je, zda má Interpol dostatečnou úroveň ochrany osobních údajů, která by orgánům, na něž se vztahují ustanovení směrnice 2016/680, umožňovala předat tyto údaje zmíněné organizaci. Předkládající soud přitom nijak nevysvětlil, proč by odpověď Soudního dvora na tuto otázku byla nezbytná pro vyřešení sporu v původním řízení.

65 Z článku 87 pravidel Interpolu pro zpracování osobních údajů vpravdě vyplývá, že stát, na jehož území byla osoba hledaná na základě červeného oznámení vypátrána, o tom neprodleně uvědomí orgán, který toto oznámení vydal, jakož i Interpol, s výhradou omezení vyplývajících z právních předpisů tohoto státu a platných mezinárodních smluv. V tomto rozsahu může tedy mít červené oznámení vydané Interpolem za následek předání osobních údajů jedním členským státem Interpolu. Na tuto situaci však nepoukazuje předkládající soud, který se opírá, pokud jde o jeho pochybnosti o spolehlivost Interpolu z hlediska ochrany osobních údajů, výlučně o skutečnost, že tato organizace předala takovéto údaje členským státům prostřednictvím červeného oznámení vztahujícího se na WS a ponechala toto oznámení v platnosti k datu podání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, navzdory tomu, že podle předkládajícího soudu byla uplatnitelná zásada *ne bis in idem*.

66 Za výše uvedených okolností musí být pátá otázka prohlášena za nepřípustnou, neboť výklad unijního práva požadovaný v rámci této otázky nemá zjevně žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení.

K věci samé

K první až třetí otázce

67 Podstatou první až třetí otázky předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je to, zda článek 54 ÚPSD a čl. 21 odst. 1 SFEU, vykládané ve světle článku 50 Listiny, brání tomu, aby orgány smluvního státu nebo orgány členského státu předběžně zadržely na žádost třetího státu osobu, na kterou se vztahuje červené oznámení zveřejněné Interpolem, pokud bylo proti této osobě již vedeno trestní řízení ve smluvním státě nebo členském státě, které bylo zastaveno státním zastupitelstvím

poté, co dotyčná osoba splnila určité podmínky, a pokud orgány tohoto smluvního státu nebo členského státu informovaly Interpol, že mají za to, že se toto řízení týkalo týchž činů, jako byly ty uvedené ve zmíněném červeném oznámení.

68 Na úvod je třeba podotknout, že z článku 87 pravidel Interpolu pro zpracování osobních údajů vyplývá, že pokud je osoba, na kterou se vztahuje červené oznámení, vypátrána ve státě, který je členem Interpolu, musí tento stát zejména předběžně zadržet hledanou osobu nebo monitorovat či omezit její pohyb, pokud jsou tato opatření dovolena jeho vnitrostátními právními předpisy a platnými mezinárodními smlouvami.

69 Článek 54 ÚPSD brání tomu, aby smluvní stát stíhal osobu pro tentýž čin, za který již byla pravomocně odsouzena v jiném smluvním státě, za předpokladu, že v případě odsouzení již byla sankce vykonána nebo je právě vykonávána nebo již nemůže být vykonána podle zákonů posledně zmíněného státu.

70 Kromě toho je třeba uvést, že jak vyplývá z článku 54 ÚPSD a článku 50 Listiny, zásada *ne bis in idem* vyplývá z ústavních tradic společných jak členským státům, tak smluvním státům. Článek 54 ÚPSD, který zajišťuje dodržování toho, co je podstatou článku 50 Listiny, musí tedy být vykládán ve světle tohoto článku (rozsudek ze dne 24. října 2018, XC a další, C-234/17, EU:C:2018:853, bod 14 a citovaná judikatura).

71 Pokud jde o čl. 21 odst. 1 SFUE, ten stanoví, že každý občan Unie má právo svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států s výhradou omezení a podmínek stanovených ve Smlouvách a v opatřeních přijatých k jejich provedení.

72 Pro účely odpovědi na první až třetí otázku je tedy třeba zkoumat, zda zaprvé může být zásada *ne bis in idem* uplatněna i v případě rozhodnutí přijatého jiným orgánem než trestním soudem a zda zadruhé může být osoba, na kterou se vztahuje toto rozhodnutí a která je později předběžně zadržena v důsledku zveřejnění červeného oznámení Interpolem, které se na ni vztahuje, považována za osobu, která je „stíhána“ ve smyslu článku 54 ÚPSD, a která tak podléhá omezení jejího volného pohybu, jež je neslučitelné s čl. 21 odst. 1 SFEU, přičemž tyto dva články musí být vykládány ve světle článku 50 Listiny, pokud uplatnitelnost zásady *ne bis in idem* není určena, ale orgány členského státu nebo smluvního státu informovaly příslušné orgány ostatních členských států nebo smluvních států o svých pochybnostech o slučitelnosti nového trestního stíhání, na které se vztahuje uvedené oznámení, s výše uvedenou zásadou.

73 Pokud jde zaprvé o otázku, zda se zásada *ne bis in idem* může uplatnit i v případě rozhodnutí přijatého jiným orgánem než trestním soudem, Soudní dvůr již judikoval, že se zásada *ne bis in idem*, zakotvená v článku 54 ÚPSD, vztahuje na taková řízení o zastavení trestního stíhání, jako je řízení upravené v § 153a StPO, kterými státní zastupitelství smluvního státu bez soudního zásahu zastaví trestní řízení zahájené v tomto státě poté, co obviněný splnil určité povinnosti, a zejména zaplatil určitou peněžitou částku stanovenou státním zastupitelstvím (rozsudek ze dne 11. února 2003, Gözütok a Brügge, C-187/01 a C-385/01, EU:C:2003:87, body 22, 27 a 48), za podmínky, že toto rozhodnutí je založeno na posouzení věci samé (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. března 2005, Miraglia, C-469/03, EU:C:2005:156, body 34 a 35).

74 Jak přitom vyplývá z informací poskytnutých předkládajícím soudem, proti WS bylo v Německu vedeno trestní řízení, které bylo pravomocně ukončeno rozhodnutím ze dne 27. ledna 2010 poté, co WS zaplatil v souladu s § 153a odst. 1 StPO peněžitou částku. Z toho vyplývá, že se zásada *ne bis in idem* zakotvená jak v článku 54 ÚPSD, tak v článku 50 Listiny, může uplatnit na činy, kterých se toto rozhodnutí týká.

75 Pokud jde zadruhé o otázku, zda může článek 54 ÚPSD bránit předběžnému zadržení osoby, na kterou se vztahuje červené oznámení Interpolu, je třeba připomenout, že toto ustanovení brání tomu, aby osoba, která již byla pravomocně odsouzena jedním smluvním státem, byla „stíhána“ jiným smluvním státem.

76 V tomto ohledu je třeba podotknout, že znění článku 54 ÚPSD samo o sobě neumožňuje odpovědět na otázku, zda lze osobu, na kterou se vztahuje červené oznámení Interpolu a která byla předběžně zadržena, považovat za osobu, která je „stíhána“, ve smyslu tohoto ustanovení.

77 Z ustálené judikatury však vyplývá, že je třeba při výkladu ustanovení unijního práva vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (viz zejména rozsudek ze dne 17. dubna 2018, Egenberger, C-414/16, EU:C:2018:257, bod 44 a citovaná judikatura).

78 Pokud jde o kontext článku 54 ÚPSD, je třeba uvést, že článek 50 Listiny, který zakotvuje zásadu *ne bis in idem* coby základní právo Unie, stanoví, že nikdo nesmí být stíhán nebo potrestán v trestním řízení za čin, za který již byl v Unii osvobozen nebo odsouzen konečným trestním rozsudkem podle zákona. Jak to připomněl Soudní dvůr, z tohoto ustanovení vyplývá, že zásada *ne bis in idem* zakazuje kumulaci jak stíhání, tak sankcí, které mají trestní povahu ve smyslu tohoto článku, za tytéž skutky a proti téže osobě (rozsudek ze dne 20. března 2018, Garlsson Real Estate a další, C-537/16, EU:C:2018:193, bod 27 a citovaná judikatura).

79 Pokud jde o cíl článku 54 ÚPSD, z judikatury vyplývá, že zásada *ne bis in idem* zakotvená v tomto článku má v prostoru svobody, bezpečnosti a práva zabránit tomu, aby byla pravomocně odsouzená osoba v důsledku toho, že využila práva volného pohybu, stíhána za tentýž čin na území více smluvních států, a zaručit právní jistotu tím, že budou respektována pravomocná rozhodnutí veřejnoprávních orgánů při neexistenci harmonizace nebo sbližování trestněprávních předpisů členských států. V tomto ohledu je totiž třeba článek 54 ÚPSD vykládat ve světle čl. 3 odst. 2 SEU, podle něhož Unie poskytuje svým občanům prostor svobody, bezpečnosti a práva bez vnitřních hranic, ve kterém je zaručen volný pohyb osob ve spojení s vhodnými opatřeními týkajícími se mimo jiné předcházení a potírání zločinnosti (rozsudek ze dne 29. června 2016, Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, body 44 a 46 a citovaná judikatura). Z této judikatury konkrétně vyplývá, že osoba, která již byla pravomocně odsouzena, musí mít možnost volného pohybu, aniž by se musela obávat nového trestního stíhání pro tentýž čin v jiném smluvním státě (rozsudek ze dne 28. září 2006, Gasparini a další, C-467/04, EU:C:2006:610, bod 27 a citovaná judikatura).

80 V tomto ohledu z článku 54 ÚPSD nutně vyplývá, že mezi smluvními státy existuje vzájemná důvěra v jejich příslušné systémy trestního soudnictví a že každý z uvedených států přijme uplatnění trestního práva platného v ostatních smluvních státech, i kdyby uplatnění jeho vlastního vnitrostátního práva vedlo k odlišnému řešení. Tato vzájemná důvěra si žádá, aby dotčené příslušné orgány druhého smluvního státu akceptovaly pravomocné rozhodnutí vydané na území prvního smluvního státu, které jim bylo oznámeno (rozsudek ze dne 29. června 2016, Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, body 50 a 51).

81 Z judikatury však též vyplývá, že uvedená vzájemná důvěra může obstát pouze v případě, že je druhý smluvní stát s to ujistit se na základě informací od prvního smluvního státu o tom, že dotyčné rozhodnutí přijaté příslušnými orgány prvního státu je skutečně pravomocné rozhodnutí, které bylo vydáno po posouzení ve věci samé (rozsudek ze dne 29. června 2016, Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, bod 52).

82 Z toho vyplývá, že orgány smluvního státu jsou povinny zdržet se samy stíhání osoby pro určitý čin nebo napomáhání třetímu státu při stíhání takové osoby tím, že tuto osobu předběžně zadrží, pouze tehdy, je-li nesporné, že tato osoba již byla pravomocně odsouzena za tentýž čin jiným smluvním státem ve smyslu článku 54 ÚPSD, a že se tedy uplatní zásada *ne bis in idem*.

83 Jak v podstatě uvedl generální advokát v bodě 94 svého stanoviska, tento výklad je potvrzen článkem 57 ÚPSD, podle kterého orgány smluvního státu, ve kterém je osoba obviněna z trestného činu, si mohou, pokud mají důvody se domnívat, že se obvinění týká téhož činu, za který již dotyčná osoba byla jiným smluvním státem pravomocně odsouzena, vyžádat u příslušných orgánů posledně zmíněného státu informace nezbytné k určení, zda se uplatní zásada *ne bis in idem*. Z tohoto ustanovení totiž vyplývá, že pouhá možnost, že se tato zásada uplatní, nestačí k tomu, aby smluvnímu státu bylo bráněno přijmout jakékoliv opatření při stíhání dotyčné osoby.

84 Předběžné zadržení osoby, na kterou se vztahuje červené oznámení Interpolu zveřejněné na žádost třetího státu, přitom může v situaci, kdy panuje pochybnost o uplatnitelnosti zásady *ne bis in idem*, představovat fázi nezbytnou k provedení nezbytných ověření v tomto směru a zároveň vyhnutí se nebezpečí, že dotyčná osoba uprchne, a vyhne se tak případnému stíhání v uvedeném třetím státě pro čin, za který nebyla pravomocně odsouzena v některém smluvním státě. Z toho vyplývá, že v takovéto situaci článek 54 ÚPSD nebrání takovému předběžnému zadržení, pokud je nezbytné pro účely těchto ověření.

85 Tentýž výklad platí pro čl. 21 odst. 1 SFEU ve spojení s článkem 50 Listiny.

86 V tomto ohledu je třeba uvést, že předběžné zadržení bezpochyby omezuje právo dotyčné osoby na volný pohyb, avšak v situaci, kdy je uplatnitelnost zásady *ne bis in idem* nejistá, musí být považováno za odůvodněné legitimním cílem vyhnout se beztrestnosti této osoby, což je cíl, který – jak rozhodl Soudní dvůr – spadá do kontextu prostoru svobody, bezpečnosti a práva bez vnitřních hranic, ve kterém je zaručen volný pohyb osob, stanoveného v čl. 3 odst. 2 SEU (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 6. září 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, body 36 a 37, a ze dne 2. dubna 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, bod 60).

87 Takové předběžné zadržení totiž může usnadnit trestní stíhání uvedené osoby po jejím případném vydání do třetího státu, na jehož žádost bylo zveřejněno červené oznámení Interpolu, které se na ni vztahuje, za předpokladu, že tomu nebrání zásada *ne bis in idem*. Soudní dvůr již přitom rozhodl, že vydání je postupem, který směřuje právě k boji proti beztrestnosti osoby, která se nachází na území jiného státu, než na kterém údajně spáchala trestný čin, a umožňuje tak zabránit tomu, aby trestné činy spáchané na území státu osobami, které z tohoto území uprchly, zůstaly nepotrestány (rozsudek ze dne 2. dubna 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, bod 61 a citovaná judikatura).

88 Z toho vyplývá, že orgány smluvního státu i orgány členského státu mohou předběžně zadržet osobu, na kterou se vztahuje červené oznámení zveřejněné Interpolem, dokud není určeno, že se uplatní zásada *ne bis in idem*.

89 Naproti tomu, jakmile se orgány smluvního státu nebo členského státu, do kterého se tato osoba přemístí, dozví o tom, že v jiném smluvním státě nebo v jiném členském státě bylo vydáno pravomocné soudní rozhodnutí, kterým se určuje uplatnění zásady *ne bis in idem* ve vztahu k činu, na který se vztahuje uvedené červené oznámení, případně po získání nezbytných informací od příslušných orgánů smluvního státu nebo členského státu, ve kterém je tvrzeno, že trestní řízení, které se týká téhož činu, bylo zastaveno, brání předběžnému zadržení uvedené osoby těmito orgány, nebo případně dalšímu trvání tohoto zadržení jak vzájemná důvěra, která pro smluvní státy vyplývá z článku 54 ÚPSD, připomenutá v bodě 80 tohoto rozsudku, tak právo na volný pohyb zaručené článkem 21 odst. 1 SFEU, ve spojení s článkem 50 Listiny.

90 Pokud jde nejprve o článek 54 ÚPSD, musí být totiž v takové situaci předběžné zadržení považováno za opatření, které již nemá za cíl ověřit, zda jsou splněny podmínky pro uplatnění zásady *ne bis in idem*, ale pouze přispět ke skutečnému provedení trestního stíhání dotyčné osoby ve třetím státě, na jehož žádost bylo zveřejněno dotčené červené oznámení, případně po vydání této osoby do posledně zmíněného státu.

91 Pokud jde dále o čl. 21 odst. 1 SFEU vykládaný ve světle článku 50 Listiny, omezení práva osoby, na kterou se vztahuje červené oznámení, na volný pohyb, které je důsledkem jejího předběžného zadržení, není v takové situaci, jaká je popsána v bodě 89 tohoto rozsudku, odůvodněno legitimním cílem zabránit nebezpečí beztrestnosti, jelikož tato osoba již byla pravomocně odsouzena za čin, kterého se týká uvedené červené oznámení.

92 K zajištění užitečného účinku článku 54 ÚPSD a čl. 21 odst. 1 SFEU, vykládaných ve spojení s článkem 50 Listiny, v takovéto situaci přísluší členským státům a smluvním státům zajistit dostupnost opravných prostředků umožňujících dotyčným osobám dosáhnout vydání pravomocného soudního rozhodnutí, kterým se určuje uplatnění zásady *ne bis in idem*, jak je uvedeno v bodě 89 tohoto rozsudku.

93 Výklad článku 54 ÚPSD a čl. 21 odst. 1 SFEU, ve spojení s článkem 50 Listiny, jež je uveden v bodech 89 až 91 tohoto rozsudku, není zpochybněn argumenty vznesenými některými vládami, které se účastnily řízení před Soudním dvorem, podle kterých je článek 54 ÚPSD použitelný pouze v rámci schengenského prostoru a zásada *ne bis in idem* nepředstavuje absolutní důvod k odmítnutí vydání podle dohody mezi EU a USA.

94 Na jedné straně je totiž třeba uvést, že ačkoli článek 54 ÚPSD zjevně není závazný pro stát, který nepatří mezi smluvní státy, a tudíž není součástí schengenského prostoru, předběžné zadržení osoby, na kterou se vztahuje červené oznámení Interpolu, jedním ze smluvních států představuje, i když bylo toto oznámení zveřejněno na žádost třetího státu v rámci trestního stíhání, které bylo zahájeno proti této osobě, akt uvedeného smluvního státu, který tak zapadá do rámce trestního stíhání, jež se vztahuje – jak bylo uvedeno v bodech 86 a 87 tohoto rozsudku – na území smluvních států, a má stejný negativní důsledek pro právo uvedené osoby na volný pohyb jako stejný akt přijatý v rámci trestního stíhání, které v plném rozsahu probíhá v tomto smluvním státě.

95 Z toho vyplývá, že jak uvedl generální advokát v bodech 60 až 64 svého stanoviska, lze cíle sledovaného článkem 54 ÚPSD dosáhnout pouze takovým výkladem tohoto článku, podle kterého takový akt smluvního státu spadá pod pojem „stíhání“ ve smyslu uvedeného článku.

96 Legalita aktu některého ze smluvních států, který spočívá v předběžném zadržení osoby, na kterou se vztahuje červené oznámení Interpolu, tedy závisí na jeho souladu s článkem 54 ÚPSD, přičemž body 89 a 90 tohoto rozsudku vykreslují situaci, kdy takové zadržení je v rozporu s tímto ustanovením.

97 Na druhé straně, pokud jde o dohodu mezi EU a USA, je třeba konstatovat, že je pravda, že tato dohoda, jejímž cílem je podle jejího článku 1 posílit spolupráci mezi Unií a Spojenými státy americkými v rámci platných vztahů mezi členskými státy a tímto třetím státem v oblasti vydávání, výslovně nestanoví, že by uplatnitelnost zásady *ne bis in idem* umožňovala orgánům členských států odmítnout vydání vyžádané Spojenými státy americkými.

98 Je však třeba připomenout, že se situace popsaná v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce týká předběžného zadržení osoby, na kterou se vztahuje červené oznámení zveřejněné Interpolem na žádost třetího státu, a nikoli vydání této osoby do tohoto státu. Za účelem ověření, zda by výklad článku 54 ÚPSD uvedený v bodech 89 a 90 tohoto rozsudku mohl být v rozporu s mezinárodním právem, je tedy nejprve nezbytné přezkoumat ustanovení týkající se zveřejňování červených oznámení Interpolu a právních následků takovýchto oznámení, obsažená v článcích 82 až 87 pravidel Interpolu pro zpracování osobních údajů.

99 Z článku 87 těchto pravidel přitom vyplývá, že členské státy Interpolu jsou v případě, kdy je osoba, na kterou se vztahuje červené oznámení, vypátrána na jejich území, povinny předběžně zadržet tuto osobu pouze tehdy, pokud je takové opatření „dovoleno jejich vnitrostátními právními předpisy a platnými mezinárodními smlouvami“. V případě, kdy je předběžné zadržení osoby, na kterou se vztahuje

červené oznámení Interpolu, neslučitelné s unijním právem, jelikož se toto oznámení týká činu, na který se uplatní zásada *ne bis in idem*, by tedy členský stát Interpolu tím, že takové zadržení neprovede, neporušil povinnosti, které pro něj vyplývají z členství v této organizaci.

100 Kromě toho z judikatury vyplývá, že i když je při neexistenci unijních právních pravidel upravujících vydávání státních příslušníků členských států do třetího státu nadále v pravomoci členských států přijímat taková pravidla, jsou tyto členské státy povinny při vykonávání této pravomoci dodržovat unijní právo, zejména svobodu pohybu a pobytu na území členských států zaručenou v čl. 21 odst. 1 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 13. listopadu 2018, Raugevicius, C-247/17, EU:C:2018:898, bod 45, a ze dne 2. dubna 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, bod 48).

101 V projednávané věci ze žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že nebylo prokázáno, že se červené oznámení vztahující se na WS, které bylo Interpolem zveřejněno v roce 2012, týkalo téhož činu, za který již byl dotyčný v Německu pravomocně odsouzen, ve smyslu článku 54 ÚPSD.

102 Je tedy třeba dovodit, že v souladu s tím, co bylo uvedeno v bodě 88 tohoto rozsudku, předběžné zadržení WS ve smluvním státě nebo v členském státě není v tomto stadiu v rozporu s článkem 54 ÚPSD ani s čl. 21 odst. 1 SFEU, vykládanými ve světle článku 50 Listiny.

103 Jak uvedl generální advokát v bodě 98 svého stanoviska, takový výsledek je konzistentní s ustanoveními rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34) a směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech (Úř. věst. 2014, L 130, s. 1).

104 Ne jedné straně, byť je podle čl. 3 bodu 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 výkon evropského zatýkacího rozkazu odmítnut, pokud z informací, které má k dispozici justiční orgán vykonávajícího členského státu, vyplývá, že se uplatní zásada *ne bis in idem*, z článku 12 tohoto rámcového rozhodnutí vyplývá, že je-li osoba zatčena na základě evropského zatýkacího rozkazu, přísluší tomuto orgánu rozhodnout, zda je třeba tuto osobu ponechat ve vazbě v souladu s právem vykonávajícího členského státu. Z toho vyplývá, že zatčení dotyčné osoby nebo její ponechání ve vazbě je vyloučeno pouze za podmínky, že uvedený orgán zjistí, že se uplatní zásada *ne bis in idem*.

105 Na druhé straně, zatímco podle čl. 11 odst. 1 písm. d) směrnice 2014/41 může být výkon evropského vyšetřovacího příkazu vydaného členským státem ve vykonávajícím členském státě odmítnut, pokud by tento výkon byl v rozporu se zásadou *ne bis in idem*, z bodu 17 odůvodnění této směrnice vyplývá, že vzhledem k předběžné povaze řízení, na nichž je založen evropský vyšetřovací příkaz, by jeho výkon neměl být odmítnut, pokud má za cíl prokázat, zda existuje případný zásah do zásady *ne bis in idem*.

106 S ohledem na výše uvedené je třeba na první až třetí otázku odpovědět tak, že článek 54 ÚPSD a čl. 21 odst. 1 SFEU, ve spojení s článkem 50 Listiny, musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby orgány smluvního státu nebo orgány členského státu předběžně zadržely osobu, na kterou se vztahuje červené oznámení zveřejněné Interpolem na žádost třetího státu, ledaže je v pravomocném soudním rozhodnutí vydaném ve smluvním státě nebo v členském státě určeno, že tato osoba již byla pravomocně odsouzena ve smluvním státě nebo v členském státě za tentýž čin, jako je ten, na kterém je založeno toto červené oznámení.

Ke čtvrté a šesté otázce

107 Podstatou čtvrté a šesté otázky předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je to, zda musí být ustanovení směrnice 2016/680, ve spojení s článkem 54 ÚPSD a článkem 50 Listiny, vykládána v tom smyslu, že brání zpracování osobních údajů uvedených v červeném oznámení vydaném

Interpolem orgány členských států, pokud osoba, na kterou se toto oznámení vztahuje, již byla pravomocně odsouzena členským státem pro tentýž čin, jako je ten, na kterém je uvedené oznámení založeno, a pokud se tedy uplatní zásada *ne bis in idem*.

108 Konkrétně se předkládající soud táže, zda v takovémto případě mohou orgány členských států provést záznam osobních údajů obsažených v takovém červeném oznámení do svých souborů údajů nebo tento záznam uchovat, pokud byl již proveden.

109 Podle čl. 3 bodu 2 směrnice 2016/680 se „zpracováním“ pro účely této směrnice rozumí „jakýkoli úkon nebo soubor úkonů s osobními údaji nebo soubory osobních údajů, které jsou prováděny pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromažďování, zaznamenávání, […] výmaz nebo likvidace“.

110 Podle čl. 2 odst. 1 této směrnice se uvedená směrnice vztahuje na zpracování osobních údajů příslušnými orgány pro účely uvedené v čl. 1 odst. 1 této směrnice, tj. pro účely prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, včetně ochrany před hrozbami pro veřejnou bezpečnost a jejich předcházení.

111 Zaznamenání osobních údajů obsažených v červeném oznámení Interpolu do souborů údajů členského státu, které provedly orgány tohoto státu na základě vnitrostátního práva, tedy představuje zpracování těchto údajů, na které se vztahuje směrnice 2016/680. Totéž platí pro jakýkoli jiný úkon nebo soubor úkonů prováděný s těmito údaji ve smyslu čl. 3 bodu 2 této směrnice.

112 Kromě toho podle čl. 4 odst. 1 písm. a) a b) směrnice 2016/680 musí členské státy zejména stanovit, že osobní údaje jsou zpracovávány dovoleným a poctivým způsobem a jsou shromažďovány pro stanovené účely, výslovně vyjádřené a legitimní, a zpracovávány způsobem, který není s těmito účely neslučitelný. Článek 8 odst. 1 této směrnice stanoví, že „zpracování je zákonné, pouze pokud je nezbytné ke splnění úkolu prováděného příslušným orgánem pro účely stanovené v čl. 1 odst. 1 a v rozsahu nezbytném pro tyto účely a pokud má základ v právu Unie nebo členského státu“.

113 Jak vyplývá z bodu 25 odůvodnění směrnice 2016/680, vzhledem k tomu, že při plnění svých úkolů Interpol přijímá, uchovává a šíří osobní údaje s cílem pomoci příslušným orgánům členských států této organizace předcházet mezinárodní trestné činnosti a bojovat s ní, je vhodné posílit spolupráci mezi Unií a Interpolem „podporou efektivní výměny osobních údajů za současného zajištění respektování základních práv a svobod, pokud jde o automatizované zpracování osobních údajů“.

114 Z toho vyplývá, že zpracování osobních údajů uvedených v červeném oznámení Interpolu příslušnými orgány členských států sleduje legitimní cíl ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. b) směrnice 2016/680.

115 Článek 4 odst. 1 písm. a) směrnice 2016/680 vpravdě stanoví, že aby zpracování osobních údajů bylo v souladu s touto směrnicí, musí být zákonné. Je rovněž pravda, že jak uvedl předkládající soud, z čl. 7 odst. 3 a čl. 16 odst. 2 směrnice 2016/680 vyplývá, že výmaz osobních údajů lze v zásadě žádat tehdy, pokud byly tyto údaje předány protiprávně.

116 Jak v podstatě uvedl generální advokát v bodě 112 svého stanoviska, nelze však ze skutečnosti, že se červené oznámení vydané Interpolem týká činu, na který by se mohla uplatnit zásada *ne bis in idem*, vyvozovat, že osobní údaje uvedené v tomto oznámení byly předány protiprávně a že zpracování těchto údajů musí být považováno za nezákonné.

117 Předání uvedených údajů Interpolem totiž není zpracováním osobních údajů, na které se vztahuje směrnice 2016/680, jelikož tato organizace není „příslušným orgánem“ ve smyslu čl. 3 bodu 7 této směrnice. Kromě toho uvedená směrnice ani žádná jiná norma unijního práva nestanoví, že zpracování osobních údajů uvedených v červeném oznámení Interpolu je vyloučeno, pokud by se mohla uplatnit zásada *ne bis in idem*.

118 Takové zpracování, které je založeno na příslušných ustanoveních práva členských států, je v zásadě rovněž nezbytné ke splnění úkolu prováděného příslušnými orgány těchto států pro účely stanovené v čl. 1 odst. 1 směrnice 2016/680, ve smyslu čl. 8 odst. 1 této směrnice. Tyto příslušné orgány, k nimž podle čl. 3 bodu 7 této směrnice patří všechny orgány veřejné moci příslušné za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, včetně ochrany před hrozbami pro veřejnou bezpečnost a jejich předcházení, by totiž nebyly schopny splnit svůj úkol, pokud by jim v zásadě nebylo umožněno převzít do vnitrostátních souborů údajů osobní údaje týkající se určité osoby, jež jsou obsaženy v červeném oznámení Interpolu, které se na tuto osobu vztahuje, a provést jakékoli jiné zpracování těchto údajů, které by se v tomto kontextu mohlo ukázat jako nezbytné.

119 V souladu s tím, co bylo uvedeno v bodě 84 tohoto rozsudku, se ostatně zpracování osobních údajů obsažených v červeném oznámení Interpolu orgány členských států může v případě, že existují pouze indicie nasvědčující tomu, že se uvedené oznámení týká činu, na který se uplatní zásada *ne bis in idem*, ukázat jako nezbytné právě pro účely ověření, zda tomu tak je.

120 Je však třeba připomenout, že pokud bylo pravomocným soudním rozhodnutím přijatým ve smluvním státě nebo v členském státě určeno, že se červené oznámení vydané Interpolem skutečně týká téhož činu, jako je ten, za který již byla osoba, na kterou se vztahuje toto oznámení, pravomocně odsouzena, a tudíž se uplatní zásada *ne bis in idem*, tato osoba již nebude moci být trestně stíhána za tentýž čin, a tudíž být zatčena pro tento čin v členských státech, jak vyplývá z odpovědi podané na první až třetí otázku a s ohledem na článek 54 ÚPSD vykládaný ve světle článku 50 Listiny. Je tedy třeba dovodit, že za těchto okolností již není nutné zaznamenávat do souborů údajů členských států osobní údaje uvedené v červeném oznámení Interpolu, takže subjekt údajů musí mít možnost požádat správce na základě čl. 16 odst. 2 směrnice 2016/680 o vymazání osobních údajů, které se jej týkají, v co nejkratší lhůtě. Je-li však toto zaznamenání uchováno, musí k němu být přiloženo upozornění, že dotčená osoba již nemůže být stíhána v členském státě nebo ve smluvním státě pro tentýž čin z důvodu zásady *ne bis in idem*.

121 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na čtvrtou a šestou otázku odpovědět tak, že ustanovení směrnice 2016/680, ve spojení s článkem 54 ÚPSD a článkem 50 Listiny, musí být vykládána v tom smyslu, že nebrání zpracování osobních údajů, které jsou uvedeny v červeném oznámení vydaném Interpolem, pokud není pravomocným soudním rozhodnutím vydaným ve smluvním státě nebo v členském státě určeno, že se zásada *ne bis in idem* uplatní ve vztahu k činu, na kterém je toto oznámení založeno, za předpokladu, že takovéto zpracování splňuje podmínky stanovené touto směrnicí, zejména že je nezbytné ke splnění úkolu prováděného příslušným orgánem, ve smyslu čl. 8 odst. 1 uvedené směrnice.

K nákladům řízení

122 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

1) **Článek 54 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích, podepsané v Schengenu dne 19. června 1990, která vstoupila v platnost dne 26. března 1995, jakož i čl. 21 odst. 1 SFEU, ve spojení s článkem 50 Listiny základních práv Evropské unie, musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby orgány státu, který je smluvní stranou dohody mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky**

o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích, podepsané v Schengenu dne 14. června 1985, nebo orgány členského státu předběžně zadržely osobu, na kterou se vztahuje červené oznámení zveřejněné Mezinárodní organizací kriminální policie (Interpol) na žádost třetího státu, ledaže je v pravomocném soudním rozhodnutí vydaném ve státě, který je smluvní stranou této dohody, nebo v členském státě určeno, že tato osoba již byla pravomocně odsouzena ve státě, který je smluvní stranou uvedené dohody, nebo v členském státě za tentýž čin, jako je ten, na kterém je založeno toto červené oznámení.

2) **Ustanovení směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV, ve spojení s článkem 54 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, podepsané v Schengenu dne 19. června 1990, a článkem 50 Listiny základních práv, musí být vykládána v tom smyslu, že nebrání zpracování osobních údajů, které jsou uvedeny v červeném oznámení vydaném Mezinárodní organizací kriminální policie (Interpol), pokud nebylo pravomocným soudním rozhodnutím vydaným ve státě, který je smluvní stranou dohody mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích, podepsané v Schengenu dne 14. června 1985, nebo v členském státě určeno, že se zásada *ne bis in idem* uplatní ve vztahu k činu, na kterém je toto oznámení založeno, za předpokladu, že takovéto zpracování splňuje podmínky stanovené touto směrnicí, zejména že je nezbytné ke splnění úkolu prováděného příslušným orgánem, ve smyslu čl. 8 odst. 1 uvedené směrnice.**

3) **Pátá předběžná otázka je nepřípustná.**

Podpisy